

СЦЕНА ТРЕТЯ.

ГРАБЧО, СЛАВЧО, ЛАЛКА, СТОИЛЪ,
КОЛЬО.

Грабчо.

Ты, дщърко, ще си отваряшъ добръ очитѣ за да не ся губи нищо отъ гозбытѣ, ще гледашъ що ся слага и що ся вдига. Това прилича на момытѣ. Но приготви се по напредѣ да посрѣщнешъ и да приемнешъ добръ годеницата ми, която ще доде сега да тя посѣти, а послѣ ще излѣзете наедно и на расходка. Чуешъ ли какво ти казвамъ?

Лалка.

Да, тате, слушамъ. (*излиза*).

СЦЕНА ЧЕТВЕРТА

ГРАБЧО, СЛАВЧО, СТОИЛЪ, КОЛЬО

Грабчо.

И ты, сыне — *Челеби*, комуто правя добрината да простя толкозъ и толкозъ, — виждѣ да я не посрѣщнешъ съ навиренъ носъ, чи . . .

Славчо.

Азъ ли, тате, съ навиренъ носъ? чи защо?